

1

Dyret som kvinnen red på var en steilende klynge av hoder og haler, pattedyr og reptil. Bimboen var i skinnende skarlagensrødt, heldekket og tilknapet, og i den ene hånden hevet hun et beger. Hun hadde gitt monsteret plass mellom lange ben, der hun red det overskrevs.

Men kvinnen var tekkelig. Utstillingen var ikke pornografisk, slik tante Egeberta forkynte, og «avgrunnens ormer» var knapt å få øye på. Maria rettet på skjørtet og så seg rundt i galleriet, stirret ut på gatekrysset, tenkte at hun ikke kunne like å måtte fly med andres brev, selv om det bare var for å levere det til galleristen, og vendte seg atter mot maleriet. Nederste del av to meter lerret var ruter og hieroglyfer, med duse tegninger, som på et våpenskjold som hadde ligget lenge i sandjord, og der var det noe som kunne minne om slanger, en og annen spinkel figur, sant nok, men i det store og hele var gamle tante i ferd med å blande villskap med senilitet.

På sydveggen så man en mann som manglet et øye, hengt opp ned under en måneskive der det manglende øyet åpenbart seg i en trekant, men han var uten kjønn.

Fotografiene var i sort hvitt. Piker med masker. Nakne piker, og piker som lå ved siden av blanke sverd. Sverd og pike, mase og pike, monotont vekslende, pubertale kroppere, en og en, par, samt stående grupper av nymfer med de samme sverd og masker. Litt Afrika, litt middelalder, med disse sverdene, som menn ved de liggende kroppene. Noen meterhøye fotografier i det ytre værelset, ved inngangen, der en av møylene hadde en tynn strime nedover buken.

Maria kjente etter i lommen og presset konvolutten ned i hullet i jakkeforet mens hun sukket så andre skulle kunne høre det. Brevet fra tante Egeberta kjentes et øyeblikk som om det var i ferd med å røre på seg, som en ilder mellom fingrene, da kunstneren, Ohr, åpnet glassdøren inn i galleriet.

Maria stirret opp i taket, som var hvitmalt som resten av lokalet, og begynte å få stramme smerter i en mave som buldret. Hun skjønnte at hun selv ville gi brevet til maleren.

Han leste høyt for henne, og hun fortsatte med å helle vin i glassene:

«Hør, Georg Ohr:

De skal ikke komme unna med dette. Vi har fått nok av og sett nok av dette som søppelforlagene forsøker å narre oss til å ta for ungdommens kunst. De usalige besvergelses som De driver på med er derimot besmittelsens tydelige sår på en sunn kropp. Vi har i vårt lange liv sett nok av samfunnslegemets indre virus komme frem til ny dag, under krig og nasjonale katastrofer. Og vi vet denne gang sikrere enn noen gang tidligere hvem som står bak de leprasår som bevisstløse, spekulanter og dilletanter kaller kunst. En kvinne omsluttet av en slange er intet nytt, rovdyr som viser sine blodtørstige hoder trenger aldri å ha gått på jorden for å vise seg i Deres maleri, for avgrunnen kjenner ingen bånd av naturlig art og menneskets sjel er fortapt der det ikke erkjenner seg som ett med den skapte natur. Skjeletter, kjøttkroker og torturerte i sinnssyk omgang med alle variasjoner av depravitet og kjønn appellerer ikke bare til et lite og ekelt publikum, men til alle de unge som ennå ikke har fostret en sunn sjel i et sunt legeme. Og disse aborter i langt fremskreden alder, som radioaktivt nedfall vil skape det i virkeligheten, er du i ferd med å skape, og derfor må du dø. Ja tro ikke at jeg vil stå for dette selv. Og ta det heller som et siste utslag av medmenneskelighet at jeg på denne måten gir deg beskjed. Jeg sier bare at døden vil komme til deg før eller siden og da ikke nødvendigvis bare som en legemlig død, men en død i evighetens forferdeligste forstand. Du er et åpningspunkt for monstre, for alt som står naturen som fiende, som skaperverket søker skåret bort, som samfunnet ikke vil kunne leve med, som lyset vil brenne til aske på den ytterste dag. Det tjener ingen å velte skyggenes kvalmende innvoller frem i solen. Du vil måtte bøte med ditt eget blod. Det er ingenting som tyder på at det er en protest i det De befatter Dem med, men at det er en forkvaklet positiv og idealiserende tone i Deres destruktive verk. Døden venter med ild og sverd. Jorden kvittet seg med sånne som deg en gang i urtiden, da heltetiden begynte og den første rase ble rensset for å gi menneskeheten håp. Vi skal ikke sitte og se rolig på at noen lar den gamle rases skjellaktige ormedyr stige frem på nytt. Halvmenneskets tid er forbi, fortapt i det helvetet som vi ser på gamle malerier, men som du atter en gang, djevel, vil velte over oss. Mikael's sverd skal hugge deg ned og du skal få dine ben spredd som aske over jorden, som alle de horder som nå

stikker hodene sine frem.»

3

Han la brevet uten underskrift fra seg mellom portvinsglasset og tallerkenen med fiskeben og fiskeskinn, og satte et tankefullt blick i damen på den andre siden av bordet. Han hadde smugtittet på den lange, flatbrystede skikkelsen i galleriet før hun vendte seg mot ham og gav seg selv et navn. Maria hadde fått ham til å tenke på en jaktgudinne, blek og muskuløs i flagrende gevanter, men nå hadde hun skuffet vekk pudderet og begynt å rødme. Håret delte seg ned fra en midtskill og blikket hadde noe påtatt bekymret over seg, i en form for medfølelse som han ikke våget å tro på. Nesen var romersk og kjevepartiet akkurat kraftig nok til ikke å virke bredt. Hun gliste til tider rått og lo buldrende hjertelig, mens dyprøde lepper la kontrast til de gulhvite tennene. Hun røkte mentholsigaretter som fikk ham til å tenke på piper i et slags sterilt fabrikklandskap, og han fikk stadig følelsen av at hun var parat til å slå, spontant og hardt, lik ham. I tillegg duftet hun. Den skarlagenrøde kjolen hang skjevt over skuldrene. Hun hadde titulert seg medisinstudent, dernest arbeidsledig, og kjørt dem i åpen sportsbil ut til huset på Bygdøy. Fisken hadde hun hatt med seg under armen. Måltidet hadde de tilberedt sammen, og hans voldsomme appetitt hadde kjempet med en ulidelig spenning, som ikke var blitt mindre etter at hun hadde fått hatbrevet frem. Hun ristet stille på hodet, med et blick som røpet at dette hadde hun ventet, men at det var ganske forferdelig:

- Jeg skjønner fremdeles ikke hva min gamle tante har imot utstillingen din. Det er noen jenter der, men de ser ut til å greie seg bra, så det er kanskje bare gammeldagse ideer om porno som slår ut, men disse slangene hun snakker om er jo ikke der, unntatt kanskje under damen. Hvem er hun forresten?

- Den skarlagenrøde skjøge i Johannes Åpenbaring. Hvis du teller hodene på det dyret hun rir på, som også er Dyret i åpenbaringen, så er det syv av dem. Jeg har faktisk malt et front og hellig maleri, og jeg begriper ikke hva slags porno hun snakker om. Sant nok har jeg aldri laget religiøse motiver tidligere.

- Men er ikke hun på dyret noe djevlesk?

- Kvinnen på dyret er et meget gammelt motiv. Fra Midt-Østen, fra India, der Durga rir på tigreren. Kvinnen som rir på uhyret, dyret, er symbolet på kvinnens kraft, altså en konkurrent til den fjerne og skjeggete, og i åpenbaringen blir dette til Babylon, den skarlagensrøde kvinne, som driver horlevnet og bærer et beger med helgeners blod.

- Og hva fikk deg til å kaste deg over henne?

- Jeg trengte forandring. Jeg ble lei av solbadere og landskap og portretter av tilfeldige mennesker. Jeg vil stupe inn i religionens verden, i symbolene, og utforske dem. Men jeg har ikke kommet så langt, jeg befinner meg på et tegneseriestadie.

Maria oppfattet det ikke som at han klaget eller ville syte. Han var ingen blek estet. Håndverker, snarere, for han var kraftig, selv om hun først nå så at han var noe av en plugg, samtidig som han var høy. Hvis han skulle drive med religion kunne han passet som prest langt nordover, med nevene på plass i et hardt landskap, blant fiskeskøyter og høyhalsede gensere, selv om han var i skjorte.

Han så opp:

- Hvorfor bryr hun seg slik om bilder?

- Jeg vet ikke, for det er bare ett bilde hun har snakket om noengang, og det er bildet av mannen hennes, min inngiftede onkel, som spydkaster i et slags hvitt skjørt. Det er malt for tredivet år siden, minst. Hun babler om at det skulle ha vært på frimerke, ja, hun har forsøkt å få postverket til å anta det. *Det klare bildet*, kaller hun det. Hun har alltid snakket om klare forestillinger for ungdommen, og at det er i kampen om det rene bildet at kampen om ungdommen finner sted.

(.....)

12

Da han våknet neste formiddag sto Georg opp og kjente at han ikke gadd å vente på at ting skulle skje. Hun sov mens hun pustet gjennom munnen og omfavnet puten, som var den en kjæreste, og han tenkte seg ikke lenge om før han sa til seg selv at om han skulle fortsette med Maria ville han ha følgerne deres ut av verden eller ut i lyset, og at det siste fikk

bli ensbetydende med det første. Et vådeskudd, et sinnsforvirret brev og en yngling hang bare sammen i en stemning, i trykket fra en trussel, som fikk ham og Maria til å velge hverandres selskap, men det fikk ikke hjelpe. Han ville ha en klar verden å leve i, skulle han gidde å leve med noen i det hele tatt. En plagsom fantasi viste ham stadig de to slektningene hennes, og leiligheten der de bodde i bygården over galleriet. Mens han gikk slik og ventet på at hun skulle våkne fant han at han ville se trær og trekke luft, og før han hadde gidde å tenke seg om satt han i drosje på vei til byen. Det var lørdag formiddag, og klokken ble fem på elleve da bilen gled frem foran galleriet.

Denne tanten bodde altså i bygningen der bildene hang. Han lot blikket seile oppover fem etasjer, over en statelig bygning som gav følelsen av introvert fuglefjell. Den var hvitkalket, med mørke partier der verandaer og vinduskarmer gikk ut og inn. Han bestemte seg for å finne fruene, og i skyggen av et kastanjetre analyserte han etasjene, fra den andre siden av gaten. De nederste tre leilighetene fremviste ikealampene og keramiske lysestaker i krom, et vesen som trykket nesen mot ruten, et modellfly av plast, et par unge fruer på verandaen i vårsolen. Øverst var det tynne, hvite, buede gardiner. Det fantes en lilje i vinduene, og glasset i dem speilet skyenes drift.

Det var bare minutter til møtet som skulle ta ham. Han gikk strakt over gaten og kikket på ringeklokkene ved døren. Navnet hennes flankerte øverste messingknapp: Egeberta Schwarz.

Det var derfor han hadde gidde å ta turen. Ikke for å snuse, slik han hadde forsøkt å innbilde seg, men for å være med på å planlegge kampen mot den sataniske maleren. Innenfra kom det et barn, med fletter og brede farvestriper over genseren, og hun dro døren til seg, og Georg smilte til henne, likte skjortet hennes og snublet i marmortrappen. Den skrudde seg oppover i spiral.

Mens han steg trinn for trinn mot sammensvergelsen kom han på at det ikke fantes offentliggjorte fotografier av ham. Hverken på matt eller glanset papir, fordi han heller ville at aviser skulle spandere sverte på annet enn trynet hans, siden han lagde andre bilder. Han kom til fjerde etasje, og ble stående. Men hvis han ble stående for lenge ville han miste motet,

så han tok et trinn til, og da han så den blå døren ruve foran seg sto den halvt på gløtt. Han fortsatte oppover, og hadde unnskyldningen klar, og dessuten, hva kunne skje? Han skulle si det som det var, om han ble avslørt. Hun hadde sendt ham et brev, og fikk svar fra en som visste hvem han var. Men ellers var han barnepsykolog. Han åpnet døren forsiktig, og tok skrittet inn.

På teppet, blant sko og paraplyer, hørte han stemmer. Han tok lydløse skritt, og kikket til høyre, og fikk se en hvithåret gestalt bakfra, sittende i rullestol. Rundt henne satt mennesker i en stor, lys stue. Det luktet fin kaffe og cigarillos. Liljen i vinduet hang matt mot ruten. «Hei», sa han høyt, og de to damene i ordentlige stoler smilte og sa hei. «Werenskjold», sa Georg og gav den gamle hånden, og da hun grep den kjente han at den var merkelig stram. Og huden hennes var glatt, og hun syntes livfull, og øynene lo mot ham. Ja, han måtte bare innrømme at han likte henne. Profilen hennes var som den til Maria, buet og skarp, og stemmen hennes bar godt. Han satte seg på en ledig stol uten å ta frakken av, og sa høyt: «Jeg fikk en beskjed på telefon, og man blir jo så engasjert.» Det sa ingen noenting til. Så vendte han seg mot kvinnen til høyre, med ring i nesen og skjørt. «Jeg tror jeg så deg hos Harald», sa han, uten å tenke over hva han sa, og hun svarte «Ja, men det må ha vært det nyttårsselskapet», hvorpå Georg husket at han hadde sett henne i et nyttårsselskap, men het verten egentlig Harald? «Du er jurist», er du ikke det, spurte damen med ring i nesen, og Georg nikket: «Ja, men jeg har også studert psykologi, barnepsykologi.» Damen, som han ikke kunne huske navnet på, gliste dumt og nikket, og en hengslete, skjeggete fyr reiste seg og presenterte seg mens han håndhilste, som «Vargeir Plassen, journalist».

13

Bløtkaken sto på bordet, beglodd og begjært av den stolte baker, Marco, som for anledningen var stått tidlig opp. Noen værelser lenger borte kunne han høre dem i rolig passiar over sherryglassene. Snart var bordet dekket, med hvite lys som Marco helst assosierte med begravelser, men som stadig sto fremme til fest. Det var blitt merkelig varmt, døren til altanen

sto oppe, den gamle hakket hull gjennom de uinspirerte horders eggeskall med den glødende kaklingen sin. Journalisten var sønn av fotografen, politimannen var gift med pedagogen, Marco hadde gitt dem en omvisning i førsteetasjens utstilling, og forsøkt å forklare dem hvorfor hans kone hadde invitert dem.

Nå lyttet han intenst til selskapet, fordi han følte det hele så pinlig. Vel var Egeberta blitt syvogåtti, men det var ikke alderdom som gjorde at hun inviterte disse menneskene. Hvis ikke alderdommen bragte med seg bunnløs stahet og en seig evne til å henge seg opp i enkeltheter, hvilket skulle tyde på forbedret hukommelse, noe som ikke tilhørte alderdommen. Han hadde forsøkt å fortelle henne at den malerutstillingen ikke kunne hamle opp med blader man fant i kiosken. Nå var det riktignok lenge siden hun hadde latt seg trille til noen kiosk. Og i og med at hun eide bygningen der galleriet var leietager måtte hun føle et ansvar. Men nå hadde hun gnålt på dette i en måned allerede, og Marco var i ferd med å bli allergisk av sin livsledsagerskes gjentakelser. Luftveiene ble tette bare han tenkte på felttoget hennes. Av og til ønsket han henne død, og sukket over ønsket. Det pinlige ved formiddagens seanse ble dempet ved at han kunne holde seg på kjøkkenet, samtidig som han ville overvåke diskusjonen i stuen.

Marco håpet at noen ville motsi henne, at de hadde vett til å fortelle henne det samme som han hadde sagt henne selv, men som i beste fall hadde ført til at diskusjonen ble brutt for en stakkels stund. Etter minutter ville hun være på den igjen. Som om hun holdt dommedag, formulerte det ytterste onde og ypperste gode og insisterte på at kampen sto i første etasje. I et galleri.

Marco hadde alltid vært pragmatiker, og forsåvidt elsket Egeberta. Han hadde kost seg med mange andre, av forskjellige kjønn og aldre, men det hindret ingen kjærlighet til damen i rullestol. Hun brydde seg heller ikke, og dessuten beveget hun seg nokså sakte ved egen hjelp. Det fantes bakganger og brannstiger, og leiligheten fylte en etasje. Gjester kunne komme på besøk til hans arbeidsværelse med seng. Hun pleide sjeldent å ringe i klokken når det var natt.

De hadde truffet hverandre på Elba, i 1950. Den bronseblonde figuren hennes åpenbarte seg på et skjær i den stille viken, der

prestestudenten Marco gjemte seg for å bade. Hun var modernist og atlet, og han krabbet opp på skjæret med vann i øynene. Da han åpnet dem ble de fylt av en glitrende kvinne som forsiktig grep eggene hans, siden de hadde fått et syltynt kutt ytterst på huden, og blødde. Hun snakket bare legelatin, mens han leste bibelen på språket. Åpenbaringen på skjæret var førti år gammel, men det hadde ikke vært en plett av alder på den germanske sylfiden, og da hun dro ham nordover fikk Marco på tyve nye ideer om Gud, om forsynet og om kroppen, samt det å bo i en provins. Han befant seg brått i den mest europeiske delen av en storby, og om sommeren kunne klimaet duge for mennesker.

Egeberta skar i hjerner, og en ustyrlig pasient skadet øyet hennes, og med såret øye hadde hun insistert på kjøre ambulanse med sin egen bil. Det var da Marco fant ut at hun hadde en usvikelig tro, av en type som prestestudenten i ham ikke eide. Halvblind og lam snakket hun stadig om at menneskera- sen måtte renses, at den klare tanke måtte seire over mismot og overtro, kroppslig forfall og forgiftning. Det siste ordet elsket hun. Fra rullestolen arrangerte hun friidrett og fikk barn til å turne. Av og til snakket hun om lobotomi. Med en skoggerlatter, litt unnskyldende, gjerne i setninger som ikke hang sammen av annet enn noe hun tydeligvis tenkte, men som hun ikke sa høyt, før hun nådde konklusjonen. Den gikk ut på at «på den tiden kunne ingen egentlig vite.» Og så pleide hun med stramt ansikt å si at hun hele tiden hadde visst at middel- et «til den klare ånds seier» var kjemisk, og ikke «et fordømt drillbor», slik uttrykte hun seg, og at det var tiden som tvang henne til å skjule en stor oppdagelse, som ville gitt henne nobelprisen i kjemi eller medisin, men som hang altfor tungt og tett sammen med en forgangen religion, med et «arkeologisk funn.» «Menneskehetens neste steg er det enkelte menneskes totale fokus» var en underlig frase som hun pleide å lire av seg, som om den var soleklar og selvforklarende.

Marco fryktet hennes fortid. Han hadde fått med seg lobotomiens skandalisering, og håpet inderlig at navnet hennes, Egeberta Schwarz, ikke skulle dukke opp i avhandlinger og artikler. Når dette selskapet satt og pludret krummet han seg når han hørte at den gamle begynte å bli ivrig. Som om han dukket for å søke ly, der han sto og plantet bær i sjokoladekaken.

(.....)

16

Tom Busk dro hånden over naglebeltet og tenkte at det han så der ute var grelt, ufattelig grelt. Svartmetalleren ville ikke innrømme mennesket noen sjel, før han så folk som manglet den stygt. De to trimmerne på asfalten utenfor kafevinduet hadde lilla joggedresser med turkise striper, og når de tøyde ut mot kastanjetreet minnet han og hun om gækker og vadefugler. De grep hælen og dro den opp mot låret, holdt på å falle, rettet på pannebånd, gjorde tåpelige dansetrinn og flirte til hverandre. En hunn og en hann.

Busk spilte dødningehodet i kaffen. Sølvringen med kraniet grinte i det flimrende sorte, og han tenkte at den var et godt våpen, at den var tung og hard og kunne gi et knasende slag når den lå utenpå neven. Sant nok kjentes det ikke helt godt ut for ham selv heller, men det var fint å ha den der igjen, selv om han hadde hatt en uvane med å slå til trær med den og fått hoven finger.

Han hadde tatt den på en dag for sent. Av bitter erfaring. Han var blitt dengt opp, og det hadde vært dumt å forsøke å finne ut mer om den malerfyren, for så å bli tatt på fersken i å spionere. Men billedmakeren var en tyv. Slangen med tre hoder var *Nidganders* logo, ikke snakk om annet. Det hjalp ikke at han bare hadde malt den aller nederst i ett digert bilde, den var ikke hans. Trehodeslangen var bandets symbol, og hvis noen forsøkte å knabbe det hadde de påkalt *inferno*.

Tom Busk reiste seg opp, klasket tyve kroner på disken og begav seg ut på fortauet. Nå var spørsmålet hvor han skulle gå videre. Nede på hjørnet lå galleriet. Oppe i gaten var hybelen, i leiligheten som han delte med Sverd, gruppens vokalist. Galleriet måtte besøkes, men det kunne være at maleren var der og kjente ham igjen. Hybelen var usjarmerende midt på dagen. Det måtte kveldslys til, ellers fikk man ligge der og sove. Forsåvidt var det ingen grunn til å ha noen angst, for man skulle bare hente det som var ens eget. Han kjente etter i lommen. Jo, han hadde en kniv på seg.

Sånne malerier var malt på papir, eller papp, nei, på tøy, på lerret, ja. Helt greit å skjære i, ville være gjort på et øyeblikk.

Fyren kunne bare stå der og lure når han fikk bildet tilbake, og så at det manglet en trekant helt nederst, et trekantet hull i lerretet. Ble lettere å skjære ut trekanten enn å forsøke seg på selve slangen. Hvis man gjorde det stille, når kontordamen var på bakrommet eller opptatt i en telefon, da ville det gå helt greit. Hvis ikke var det bare å komme seg ut. Man hadde dødningshodet på hånden, og kniven ville skremme, den også. Ingen skulle få se det, for det ville være over på sekunder.

17

Marco hadde fått et ærefullt oppdrag og hadde bestemt seg for å spille sin hustru et puss. Hun hadde vært furiøs da selskapet var gått. Journalisten var blitt igjen, Marco hadde ryddet vekk, konjakken hadde fått en hard medfart mellom den hvithårede og folkeopplyseren. Først da alle var gått satt hun med røde øyne og ville stirre en ordre i ham, før hun nedlot seg til å sette ord på den, angående den misbrukte modellen som hun hadde sett for seg. Og Marco gikk, ikke helt edru selv.

På sine nye platasko entret han galleriet, nikket smilende til galleristen, gikk fra bilde til bilde og noterte seg nye detaljer, kvinnelig skjønnhet, ornamenter og tegn. Som oftest var galleriet flittig besøkt, men ikke akkurat da. Han begav seg inn i det innerste lokalet, der en enslig ungdom sto som klistret til bildet av skjøgen. Det lange, mørke håret lot til å tilhøre en ung pike, kanskje en av modellene, og Marco nærmet seg den skarlagensrøde ryttersken på toppen av Åpenbaringsens syv-hodete dyr, da han så at piken pirket ut en trekant nederst på maleriet. Marcos fete neve lå kjøpt rundt Tom Busks hånd i lommen. Den gamle bryteren trakk Tom til seg og holdt hånden hans fast:

- Jaså, du prøver deg?
- Hæ?

Piken var en gutt. Ingen typisk skjønnånd, men selvfølgelig sendt dit av Gud. Det med en pike var for mye forlangt. Man fikk heller se til at valpen fikk betalt. Det var noe bryskt og smånazistisk over oppsynet hans, stilen var heller militant, og han hadde en merkelig interesse for kunst.

- Ja. Du forsøker å ødelegge et kunstverk. Det må vel sies å være dagens bragd, eller hva?

Gutten svarte ikke, men Marco skjøv ham opp i et hjørne, mens konjakk og sigarånde fikk ynglingen til å se ned.

- Jaså, du tør ikke se meg inn i øynene, nei, det har du ikke samvittighet til? Vil du ha jobb?

Hva denne slasken ville kunne Busk knapt forestille seg. Hadde han ikke vært låst i grepet hans skulle han ha skallet ham i det satte trynet og løpt, men nå var det bedre å spille med så langt det gikk. Kanskje mannen var spaner.

- Jobb, hæ?

Marco så seg rundt før han hvisket: Hvorfor er du her?

- Han kunstneren, han.....

- Ja, han er en skurk.

Gutten så opp.

- Åssen vet du det.

- Det vet jeg.

Marco løsnet grepet.

- Å?

- Fortell du meg hva han har gjort.

- Dratt til meg.

- Vil du vitne på det?

- Nei. Ser ikke noe poeng med det. Tok med meg denne.

Han dro frem kniven og et øyeblikk så det ut som om han skulle til å true med den, men at motet traff bakken som en jo-jo.

- For å ødelegge bildene?

- Ja, egentlig....

- Nei, nei det er ikke noe lurt. Nå skal vi snakke sammen, så skal du få en tusenlapp hvis du gjør litt som jeg sier.

- Vitne?

- Ja. For journalist. Anonymt.

- Ja, ja.

- Det er bra. Dette skal redde deg. Det er strengt forbudt å ødelegge bilder slik, selv om du har rett. Nå skal vi gå opp til meg og der skal du få hilse på min kone som sitter i rullestol. Hun sier til meg i dag at jeg skulle finne det barnet som var misbrukt. Du er jo ikke barn da, nei, men jeg tenker at du er under myndig alder. Så, hvor gammel er du?

- Sytten.

- Det er en fin alder, så du skal ikke ødelegge med kriminalitet. Vi har visst at barn er plaget, nesten ødelagt av den man-

nen, men nå vi har deg som bevis.

18

De to tok heisen opp, den gamle satt som vanlig og stirret ut over bylandskapet fra veststusens store vindu. I denne gotiske buen skinte hun som laget av levende voks, og den unge mannen som var blitt geleidet storøyd gjennom de tilstøtende stuer, i rokokko, empire og litt bambusmøblement blandet med orientalsk tyvegods, ble ganske forbløffet da han fikk møte Marcos hustru. Han hadde sett før seg noe lite og olivenaktig, istedet landet han hos denne fruen i rammen av et kirkevindu og med øyne som raskt vekslet mellom falkeblikk og ydmykhet, mens det udiskret saumfaret ham. Hun festet blikket spørrende på Marco, som forsøkte å si noe:

- Han er utsatt for overfall....

Hun lot ikke til å skjønne hva han mente, før den fangede gjesten plutselig livnet til og rakte hånden ut for å hilse:

- Tom Busk, heter jeg.

- Egeberta Schwarz. Hva skylder vi den ære?

Marco geberdet seg:

- Han er også misbrukt.

Hun syntes ikke videre imponert.

Marco pekte irritert:

- Han er blitt misbrukt av maleren.

Egeberta vendte seg mot gutten og spurte i en heller likegyldig tone:

- Er dette sant?

- Ja. Jada. Han fake-satanisten.

- Og dette var altså fysisk mishandling?

Busk nølte, idet han mente at de egentlig hadde slåss, der ute på Bygdøy, men skitt:

- Joda.

- Sånt langt, sort hår. Håret ditt kan jo få folk til å ta feil, inntil de får dradd av deg klærne.

Hun stirret skjevt opp mot ynglingen med et drag rundt munnviken som røpet en svak vantro og forakt, som matchet et tvilende blikk. Gutten tok et skritt tilbake, da hun så ham skrått inn i øynene.

- Jeg vil at du forteller alt, min unge venn. Hva har han gjort.

Hvordan kom han i kontakt med deg? Er det noe å fortelle eller er det det ikke? Jeg lar deg ikke gå før du har fortalt det som er.

Marco stilte seg i døråpningen.

Gutten så seg rundt, vinglet med hodet kjøpt frem og tilbake, før han stakk hånden i lommen og smalt knivbladet ut med et kaldt klikk. Springkniven lå i hånden hans, delvis pekende mot Marco, delvis mot den gamle.

- Ikke prøv dere, jeg mener det.

Egeberta og Marco satt og sto stive og tause lik victorianske besteborgere som hadde grepet tjenestepiken i ferd med å bli forført av husets ufeilbarlige pode, så førte damen hånden til ansiktet og lirket sitt høyre øye ut, som hun så holdt mellom to fingre og lot gli som en båt ut fra hodets dødningehuling, før hun kastet det mot maven på den skrekkslagne gutten. Han mistet kniven i refleksen som ville ta øyet imot, og Marcos fot smalt straks over stålklingen.

(...)

24

Tom Busk hadde lukket øynene, etter å ha smurt seg inn i salvens glinsende grønnskjær, og Egeberta studerte de magre armene, den lille antydningen til bilring, den smalskuldrede bysten. Det kunne av og til se ut som om alle anstrengelser hadde vært forgjeves. De hadde ikke fått med seg han der. Som om det var noen vits i å industrialisere et samfunn hvis ikke arten skulle løftes et hakk opp. Prisen for maskinarbeid, ferie, bil og fly, var at fellesskapet skulle sørge for den enkeltes forring. Hvilken mening var det i at noen skulle komme utenom, når naturen ellers ville ha gjort ende på dem? Dette tydet ikke på ny kraft, dette var rasens forfall, det var det hun hadde advart mot så lenge hun hadde visst hva hun ville. Den bleke figuren minnet om bløt pudding, om en pigmentløs dessert, en som hadde forsvunnet inn i sin egen mørke hule, på vei til å bli sitt eget prosjekt, et menneske som ikke tålte andres blikk i luft og sol. Midt på brystet hadde han en tatovering, et ornament, i en dragestil som hun selv hadde på sølvtøyet.

Sant nok hadde han kledd villig av seg; så meget hadde ungdommen igjen av samfunnsånd. Men han lyste viljesløshet, av et selv som ikke tålte smerte, som blafret hit og dit hver gang

det ble utsatt for krav, for press, for det som skulle gi ham kamp og utvikle styrke, kort sagt gi ham bevissthet. Han levde i sin egen søvn, uten kontroll. Dette var drømmeland i kjøtt, en månekropp. Han svettet innover. Som en gris, men uten hudfarve. Det lå blå skygger over ham. Hun kjente hvordan hånden hennes krøp sammen i en klo. Det var ingen grunn til å gi ham det hun hadde lovet. Det vil si, han skulle ikke få dette gratis også. Han hadde ikke fysikk til det, det fantes ikke vilje i ham, han kunne ikke holde i en kniv, eller overleve en kamp.

Men så fikk man heller se hvordan det gikk, når eliksiren grep fatt i et viljesløst selv, som aldri hadde våget kraft og konsentrasjon. Hadde han levd i den meksikanske pyramidebyen ville de ha ofret ham, skåret hjertet hans ut, sørget for at rasen slapp å duplisere ham.

Og for en patetisk snabel. En skjelving gikk gjennom henne, når hun tenkte på de nye massene. Den var avlet frem i femti år med lunkent vann. Man skjønnte ikke at renselse også betød en styrket vilje, og at de andre, som ikke tålte en kald dusj, nødvendigvis måtte, og skulle, stinke som hund og geit. Å kunne tåle en kald dusj, å kunne rense seg uten å lukte, kravet om disse to ting i sammenheng, se det hadde vært kravet til det nye mennesket. Nå satt hun i århundrets siste tiår og følte seg bedratt, etter å ha levd for en edlere rase. Nei, det var ikke de beste som hadde fått muligheter til å leve, ete og formere seg. Naturen hadde mistet seg selv, sin vise evne til å fordele liv og død, undergang og utvelgelse. Også krigen var blitt automatikk. Den ble vunnet av hoder i laboratorier, tørrpinner, som ikke våget gleden ved å kjøre kaldt stål i en fiendes bringe. Det fantes snart ikke kjønn tilbake, ingen poler i tilværelsen, man var tilbake i ursuppen, det sexløse cellehelvetet.

25

Tom hørte en klokke slå syv slag, fjernt der ute. Han hadde ligget slik før, like før han skulle sovne. Et øyeblikk der han hverken var våken eller sovende. Der han merket at han var sekundet fra å miste seg selv i søvnen. Han fløt i et tomrom, og snart var det som om han falt. Han sank først, så steg han, hvorpå han kjente at rommet og kroppen var ett, og at dette

ekspanderte. For så å bli trukket inn i et punkt, hvorpå han kjente seg som ble han overflaten på sfæren, deretter falt sfæren inn i seg selv. Hele tiden i voldsom bevegelse.

Kroppens grenser ble ekspansjon, og han tenkte et sekund at dette måtte være som å dø. Han lyttet etter pust og hjerteslag, tinningens blodhvisken, reflekser i musklene, men merket ingenting. Det gav ham ingen panikk. Det kjentes snarere like greit. Han tenkte at dette var frihet, ikke som å bli levende begravd, ikke som klaustrofobi. Det var som når man drømte for lenge, og tidvis kunne styre drømmen, men akkurat det kunne han ikke, og tankene kom nokså av seg selv, om aldri så logiske i rekkefølgen. Var gamla der fremdeles, eller var han flyttet annetsteds hen? Han ønsket å åpne øynene, men greide det ikke, som om øyenlokkene ikke var der lenger, som om himmelens ytterste grense var blitt øyelokkene.

Men så kom stemmen hennes. Den var et katteaktig mas av klage. Den var grotesk. Den vred seg gjennom rommet som han nå var blitt, og fylte hele ham. Ordene var uforståelige. Hun messet en eller annen gammel sang, på ett eller annet språk han ikke forstod. Deretter kom smerten. Han kjente at nå lå han på ryggen, men ryggen var tung som understellet på en trikk, og den forsøkte å slite seg løs fra sitt eget underlag, sin egen tyngde. Muskelbevegelsene var likevel jevne, pulserende på tross av trykket, han kjente seg spent fast på oversiden og forsøkt løftet opp nedenfra. Det var som om den gamle kvinnens sang formet følelsen av en ny kropp, som skapt for det rommet hvor han var der og da. Snart kjente han at han lå spent fast, med brystkassen opp, hodet vendt bakover, armene og bena i fire retninger.

Han visste at han lå på en pyramide, og at alteret under ham var av sten. Han forsøkte å lage bilder i hodet, foran seg. Alt forble sort. Han forsøkte å formulere lyder og ord, men hørte bare stemmen til den gamle, der lydene marsjerte gjennom ham og dannet bølger i dypet, flere bølger...lange bølger, som han kunne fornemme under ryggen et sted ...Bølgene la seg i hverandre, fløt inn i og under hverandre, i åttetallsmønstre og spiraler, stadig tettere og villere dansende. Stemmen holdt en pause. Han forble der han var, og skjønnte at dette uvirkelige drømmeriet var like stabilt som mursten og staur. Det satt prentet i nervesystemet hans, og det fantes ingen annen vir-

kelighet.

Ofte hadde han diskutert med Sverd akkurat det, hvorvidt det var en virkelighet utenfor nervebanene, eller om det man trodde var hjernen bare var en drøm i en større hjerne, som igjen ble laget av enda en. Som dukker i dukker. Sverd hadde sagt at det kanskje ikke var slik, men at det egentlig ikke var noe i veien for at det plutselig ble slik, at universet dannet nye kontrollorganer for at mennesket skulle utvikle seg, og at allverdens hjerner samtidig ble fanget inn av de nye kontrollorganene og begynte å kommunisere med hverandre på nye bølgelengder. Slik oppsto kulturer, mente Sverd, og derfor var kulturene temmelig forskjellige, fordi det var så mange muligheter, så mange «musikktyper», som han kalte det. Noen var i stand til å ta inn disse bølgelengdene, og da fikk man musikk. Bach eksempelvis, hadde greid å fange protestantismens vibrasjoner, den litt sytende, dels maktforherligende svingningen, på samme måte som maskinkulturen ble ynkelig reflektert i kalde rytmebokser. Skulle man forme en ny kultur måtte man åpne seg for musikken, fordi det var «ordet i kroppen», og med sin steinerskolebakgrunn var Sverd vel innforstått med at et ord som man bare kjente i hodet ikke førte til følelse av mening. Som musiker måtte man påkalle, man måtte åpne seg og samtidig rette seg bevisst inn mot noe utenfor. Man måtte bli helt tom, samtidig måtte man ha retning. Helt passiv, og samtidig skarpt fokusert. «I mørket er det det skjer, man må skape et lyttende mørke», hadde Sverd pleid å si. Hvis man våget mørket, hvis man kunne fri seg fra støyen, ville inspirasjonen brase gjennom en, som en intens bevegelse, for det udistraherte overmennesket.

Når Tom lå der i mørket tenkte han at her var han død og levende samtidig, og dette måtte være den tilstanden som Sverd snakket om, og som han helt sikkert kjente til, hvis den da kunne skapes uten den grønne salven. Det var en tanke. Om han kunne introdusere Sverd for den ville Sverd ha ufattelig utbytte av et så gjennomført mørke.

Nå stilnet den gamles stemme et øyeblikk. Så brøt den frem igjen: «MALEREN»!

Det var da det skrapte rundt ansiktet til Tom. Som om en maske lå over det, en maske av metall, tett som et kistelokk,

og på denne masken risset skarpe negler lyd som for å erte ham. Han formet en setning i hodet: «Hvem er du», og mørket åpnet seg i en røst: «Jeg er han som er død.» Midt mellom øynene, i høyde med pannebrasken, ble en stjerne synlig langt ute, og den vokste, ble rund som en måne, så splittet den seg i to som veltet lemmene over hverandre lik par som elsket, i blått lys. Han krummet hånden rundt noe som måtte være et sverd, for håndtaket lå så godt i neven. Den lysende skiven dalte, og det som hadde lignet to elskende ble til trehodeslangen, i roterende svev med kjeftene åpne. Han grep hardere rundt sverdet, men greide ikke å løfte bladet, før de lå med slimvarm pust på brystkassen hans. Kjevne knaste gjennom ben, med tanntrekningslyder, tunger drev i blod, moste innvoller og spjæret hjertet. Han kjente blodets søtsalt, blodet som en horde med nølende skapninger over hud og sten og ned i et dyp.

26

Tom Busk våknet alene. Etter å ha kjent seg selv bli revet istykker var han blitt et tomrom. Helt stille. Han hadde hatt angst engang, farlig angst, som også fikk ham til å føle at det var et intet rundt ham like før han skulle sovne, og dette var likedan, men da han tenkte det begynte kroppsfølelsen å komme tilbake, han kjente armene og pusten gjennom nesene, og hørte ingenting. Men det var luft på huden. Han åpnet øynene, deretter lot han overkroppen stige sakte. Det var den samme stuen, men det var ingen å se. Huden hadde fått et lyserrødt og smertefritt utslett der salven var smørt inn, og virket solbrent. Klærne lå der han hadde slengt dem, og han kledde raskt på seg. Marco kom inn, korset seg, snudde og vendte tilbake med Egebarta i stolen. Hun dro rynkene rundt et skjevt glis, da Tom kjente etter i lommen, fant lerretsbiten og gav den til henne. Den trehodete slangen var tydelig malt, med syltynne tenner.

- Det er ham, ja. Det var ham jeg ville at du skulle tenke på. Fant du ham, der inne?

- Det var den som var der.

- Vel, jeg ba deg konsentrere deg om maleren, og for meg er maleren så gjerne det, ja, en ål!

Han spilte seg selv, tenkte Egeberta. Han fikk føle sitt sanne jeg, et kryp, med en reptilhjerne uten vilje utover kjappeste lykke. Hadde han vært litt mer av et menneske ville han følt trancen som uren og farlig, som å gi avkall på samfunn med mennesker. Samvittigheten hans ville blitt aktivert, skam og angst tatt hverandre akkurat der det kom liv i hans innerste selvbilde, slangen. Men ikke denne fyren. Han var uten sosial ballast. Det var selvfølgelig ikke han som var den rette for dette. Det var bare det at tiden var inne, og et sted måtte man begynne. Hun hadde grepet fatt i ham, ganske spontant, men det hadde bygget seg opp i årevis det som nå var i ferd med å skje fyllest. I underbevisstheten hadde hun hatt en plan, og den ble nå tydelig for henne. Hun begynte å begripe hva det var hun selv hadde gjort, hvordan hun hadde godtatt ham som den første kandidat, selv om han var en komplett svekling. Det var drogens underlige effekt at den knyttet bånd i bevisstheten. Det første av disse båndene var mellom personen og forestillingenes, bildenes verden, de indre bilders, drømmenes dimensjon. I den verdenen ville personen spille seg selv, hvis vedkommende var en grubler som kun tenkte på seg selv, og intet mål hadde utenfor seg. For en slik person var ute etter et selvbilde, en sannhet om seg selv, et bilde som kunne sammenføre alle de fragmenter av løse lyster som dannet et menneske, og få de forskjellige deler til å samarbeide. Men det trengtes ikke noe annet bilde enn den sterke, foredlete kropp. Et sunt menneske ville etterstrebe det, og de andre kunne forsvinne i sumpen av måneduse fantasmer og fristelser som drogen åpnet for, de kunne gå over i det hinsidige. For hvis ikke den fullkomne menneskekropp var målet for ens selvbilde, da måtte en livsfiendtlig form ta bolig i en, en vederstyggelighet og fiende av evolusjonens fullendelse. Et kryp, slangen.

Riktignok var det de fordervede munkenes mål, de som satt på drogen og salven. De dyrket en pervertert åndelighet. De hadde forsøkt å dra henne og Castor inn i det, men resultatet var blitt et ganske annet. For hun var ikke av deres degenererte støpning. Hun tilhørte den lysrasen som disse halvmenene i sump og jungel bare kunne beundre og begjære. De hadde vært ute etter henne, og Castor hadde hun måttet for-

late, fordi de forgiftet ham, men hun var sterkere enn mørkemunkene, og kom seg tilbake med deres hemmelighet, med jotnenes eget våpen. Og Castor skulle vise seg å leve.

For da hun satt og skalv i en ussel landsby noen dager senere og tenkte at han nå var halveis forråtnet i sumplandet, da skar han inn i bevisstheten hennes. Han sto der som filmet. Han hadde beveget seg, han hadde snakket til henne, som om hun drømte i våken tilstand, og hun hadde vært i stand til å svare, og i visjonen hadde han et langt og blodferskt arr etter en jaguarpote over brystet, et arr hun senere skulle kjærtegne.

Alle disse små enkelthetene hadde forfulgt henne resten av livet. Hun hadde eksperimentert videre da hun kom hjem, i hemmelighet, og av nostalgi. Men først ved århundrets ende sto det klart for henne at dette var den siste mulighet til å redde rasen fra en flimerverden, fra støy, degenerasjon og uklare bilder. Fra rusens verden, som stadig ble videre blant mennesker, en onaniens narcissisme. Alle var ute etter å bli noe annet enn det de egentlig var. Alle ville ligne på alt, spre seg, miste sin egen vilje. Idretten var anabol og hormoniell, og snart kom gendopet, som man kalte det. Forsåvidt var det denne dopkultur i hennes elskede idrettsverden som hadde satt henne på tanken. Egentlig hadde hun ikke sett det praktiske i den okkulte opplevelsen i Mexico. Men i løpet av de siste årene grep hun seg stadig oftere i å tenke at dette var en mulighet, mer enn et halmstrå, men det måtte naturligvis eksperimenteres.

Så hun hadde lagt det på is, inntil denne dagen, da det bød seg en anledning, livet var nå engang fullt av anledninger. Og i og med denne unge mannens tydelige hat til den syke kunstneren der nede i første etasje, hadde hun ant at forsynet hadde sendt henne den rette, først da hun så kroppen hans hadde hun begrepet at han var en dott. Slikt så man ikke med det samme, men ett sted fikk man begynne, og et mislykket eksperiment var like viktig som det vellykkede, hvis man ville kjenne alle ytterligheter i det man undersøkte.

Hvordan andre ville reagere var dog ikke så lett å si.

Det måtte gjøres flere forsøk. Og ikke bare med en person. Salven var det ikke så mye igjen av, og oppskriften var ingenting uten råmaterialet. Hun trakk pusten dypt og sa til seg selv at det var nå eller aldri, og at han hadde en hel gjeng i nærhe-

ten som ville høre på ham når han fortalte om et sådant «kick.»

- Det er vel flere enn deg som kunne ha lyst til å prøve det der. Du kjenner vel mange allerede, uten å spørre, kan jeg tenke meg.

Egebertas barske stemme forundret Tom. Da hun lovet ham innvielsen, som hun kalte trippen, hadde hun vært helt annerledes vag og eterisk, med alkymistiske utlegninger infisert av poesi. Og hun hadde altså ikke sagt noe om slangen. Hun kjente den rett og slett ikke. Den levde inne i mørket, hvor også hun hadde vært, men hun visste altså ikke om den. Det trehodete slangemonsteret var bandet deres, Nidgandrs, symbol, og helt sikkert viktig for en som visste mye om dybdepsykologi og slikt som han ellers hadde interessert seg for, men hun var bare spydig, og assosierte slangen med maleren. Den hadde revet en i biter, gitt opplevelsen av døden, av det sterkeste mennesket kunne vente seg. Han var på en måte blitt døden, han var gått opp i den totemen, nettopp, som var Nidgandr. Selve salgsmarket deres, suksesstegnet, som skremte og trakk, og som gjorde at bandet deres kunne samle seg til et band. Musikken skapte kontakt med en kraft som mennesker ikke kunne motstå, og som formet massene. Han så for seg hylende konsertjenter med ridestøvler og skinnfrakker, der hendene deres tok ham mykt imot når han kastet seg ut i menneskehavet. Det var den kraften han hadde latt seg dø over i. Men gamla var likegyldig. Hun var rett og slett ikke herre, frue, over situasjonen. Hvis hun hadde visst hva som befant seg på den andre siden ville hun ha gitt ham tegn på gjenkjennelse da hun så lerretsbiten, så hvorfor holdt hun på slik og lekte med ham, hvis det ikke var for at hun bare var et vettløst redskap for noe sterkere? Som ville forene seg med ham, selvfølgelig. Men nå snakket hun om at flere enn han skulle innvies.

- Min kjære gutt, det var en bragd. Du kom levende fra dette, og dermed er du kommet for å få din lønn, ikke sant?

Gitaristen gjorde intet forsøk på å slippe løs fra grepet til Egeberta. Han siklet litt og tørket seg slapt rundt munnen. Hun fortsatte:

- Jeg er blitt en meget gammel kvinne. Jeg har nok ikke

lenge igjen. Og jeg må dø før min frukt er blitt moden. Min frukt den lever og gror, men ikke på jorden og ikke under jorden, og den vokser sakte, sakte som et gammelt tre.

Han så ned på gulvet og fortrakk en sur mine, som hun kommenterte spisst:

- Du skal vite at jeg taler ganske konkret når jeg snakker om min frukt.

- Ok, ok, men kom til saken.

- Fortell meg først hva du opplevde.

- Som du sa. En pyramide, så ble jeg revet i biter, så ble alt helt svart, merkelig at jeg våknet opp i det hele tatt.

- En pyramide, ja. For den som ligger på den pyramiden, min venn, får hjertet skåret ut. I den kulturen kunne tyvetusen bli slaktet om gangen. Der var oppgaven for min elskede Castor, nemlig å finne ut hvordan noe slikt kunne skje. Kall det masochisme eller hva du vil, men det er den ypperste sanselighet, en dyp nydelse for hvilken hvem som helst vil være villig til å dø. Det å gi seg over, på en topp som samfunnet rundt en vender sine øyne mot, på et tempels høyde, mens alle står rundt og ser, mens ens ynkelige figur glir over i den store, urmenneskelige tørst etter å se blod og sol i sirkulasjon, se det er skaperverkets ypperste uttrykk for offervilje og kjærlighet. På et slikt grunnlag skal et samfunn bestå, intet annet. Har du fått med deg hva jeg sa?

- Ja, jøss.

- Sett så at jeg har den soppen, eller laven, som salven lages av, men ikke makter å få tak på den selv.

- Ja?

- Så kan en ung, sterk mann, komme til nytte, eller hva?

- Det kan vel hende.

Hun snakket som en alvedronning:

- Stedet ligger rett utenfor byen, ved et fredfylt hus. Jeg har adressen, og du skal få med deg alle enkeltheter. Men ikke reis dit før det er blitt mørkt. Og hva du enn finner der så skal du ikke ta annet med tilbake enn en lav. Den ser ut som en lysende, hvit tåkesky.

Sverd måtte få beskjed, og Tom rotet i lommene etter mobiltelefonen.

(.....)

Maria ble sittende og så på de to på hver sin side av det lille kaffebordet. Han, kledd helt i sort og med hånden hvilende under haken, hun i noe blonder og tyll som absolutt ikke kledte henne, og som hun insisterte på å gå med etter at hun mente at hun var blitt gammel. Igrunnen hadde hun vokst fra sin alderdom. I alle fall fra det innledende sjokket. Hun nærmet seg de nitti, og som syttiåring hadde følelsen av elde begynt å plage henne, men hittil hadde hun vært like klar i hodet, og var blitt ferdig med det nye i nettopp den erfaringen.

Den mørkkledte fyren lot til å lytte henført til henne. Fra tid til annen nippet han til vodkaglasset, stadig like lyttende. Maria syntes å se at denne ulveaktige skranglingen av en rocker hadde funnet en venn. Eller, så hadde tante funnet en disippel. Maria våget å nærme seg, men Egeberta ofret henne knapt et blick der hun kom inn på parketten. Den langhårete unge mannen snudde på seg og nikket til henne, for så å vende seg mot tante igjen, som åpnet for sin taleflom.

- Du vet, unge mann, at dagens narkomani er en forledet lengsel, et ganske så riktig ønske om å utvide bevisstheten gjennom kjemi, men som er gått helt feil. Men det er en riktig tanke, det er bare det at vår sivilisasjon, hvis vi kan kalle den det da, ikke ønsker å utvikle seg og menneskene i den. Vi lever i en såkalt sivilisasjon, men den er jo ren stagnans. Hadde vi villet skulle vi ha utviklet de kjemikalier som skal til for at mennesket får en klarhet i knotten som gjør at det kan ta de valg som vil gjøre det sterkere. Det Thor Heyerdahl ikke skjønnte er at sivilisasjoner ikke kan læres bort, de må oppstå som en biologisk konsekvens, slik at en liten gruppe mennesker, som halvveis er dyr, plutselig får et begrep om den rette linje. Før det er det bare stråhytter, og hus av leire og sann. Og folk som jakter på dyr og hverandre. Men plutselig er det noen som forstår at man kan konstruere noe på et rent matematisk nivå. Man får den første kvadratiske struktur. Den rette linje. Man får det skarpe sverdet, man får pyramiden. Forut for dette er det bare pinner og klubber, fetisjer og leirhytter. Guden påkalles for at jegere skal få mat. Når pyramiden er skapt, derimot, har man skjønnt at den enkelte må underordne seg guden, som er samfunnet. Og slik kan man kjempe mot de primitive urkrefter som holder mennesket knyttet til dyre-

verdenen. Da får man sivilisasjon og orden. Men gudene skal vite at dette ikke bare kan skje en gang. Nå, i vår tid, glir vi tilbake mot den primitive urmenneskehet. Vi faller. Konsumsamfunnet er bare den enkeltes jakt, vi ser at fellesskapet oppløser seg, seremoniene går til grunne og at den enkelte kjører et løp fullstendig for seg. Vi blir atter en slik urmenneskehet som ikke har begreper om det enkleste prinsipp. Horder av jegere som bare er ute etter å fylle sin egen lille vom, det er hva vi blir.

- Jeg har tenkt det samme selv, brøt Sverd inn.

Hun så på ham. Han så på henne. En liten pause gikk før den gamle lente seg tilbake i stolen og mumlet slik at han måtte strekke seg over bordet for å lytte:

- Jeg har noe du kan hente for meg.

- Hente? Sverd så undrende ut.

- Hvis du kan bruke det. Din venn tok ikke mén av det. Du tar kanskje ikke skade av det du heller, hvem vet? Hun rakte Sverd et sammenbrettet papir, hvorpå hun hevet skuldrende og senket dem igjen som for å spille likegyldig.

Sverd brettet ut papiret og kastet et kort blick på det primitive kartet før han foldet det sammen igjen og la det i frakkelommen.

- Hvis han greier det, så greier vel jeg det også. Men jeg er ikke særlig opptatt av stoff. Hvis ikke jeg kunne få tak på opium, meskalin kanskje, men ikke disse greiene, dette skittet, som du får på gaten i dag. Massedop!

Hun lyttet høflig, før hun fortsatte:

- Men forklar meg først en ting: Vet du hva den rette linje egentlig er?

- Den rette linjen. Mellom to punkter?

- Vel?

- Ah, ikke egentlig. Det blir så grunnleggende at det nesten blir vanskelig å definere. Hvordan definere linje egentlig, uten å bruke ordet linje? Da blir det ikke så mye definisjon igjen.

- Nettopp. Men det er helt enkelt. For den rette linje er det faste blick. Når man holder blikket festet mot målet, det er da man får den rette linje. Den rette linje er overvinnelsen av impulser, av frykt. Det er når menneskedyret mestrer den rette linje at menneskedyret blir egentlig menneske. Da skaper det

byggverk. Da skaper det våpen som dreper effektivt. Og da greier det å holde en tanke klart og fast i hodet sitt. Og det mennesket som greier det blir en hersker. Han hever seg høyt over den dyriske horde som han steg frem av. Og det har ingenting med narkotika å gjøre, eller hva?

- Nei, naturligvis.

- Det er ikke så naturligvis som så.

- Neivel.

- For det jeg gav din venn forsterker konsentrasjonen maksimalt. Du får evnen til å fastholde bildet i hodet, den klare tanke uavbrutt. Hvis du forsøker dette uten mitt hjelpemiddel holder du kanskje ut i et minutt. Så begynner blikket å flakke, og ferdig med det. Men dette er et gammelt presteskaps hemmelighet. De som skapte en pyramideby innerst i den mellomamerikanske jungelen. Den eldste sivilisasjon. Og når du holder bildet fast i bevisstheten, da holder du selve materien fast. Energien i hjernen din, og den blir redskap for viljen. Og da kan du utføre ting som ingen annen kan.

- Parapsykologi. Svart magi?

- Vel. La oss si det slik at en annen bevissthet kan bli fanget av din, fordi du kan legge så meget kraft i bildet at en annen hjerne ikke kan unngå å bli påvirket. La oss si at det er mulig, for et øyeblikk. Ikke spør meg akkurat om hvordan. I min tid som psykiater var det ikke sånt man snakket så høyt om. Det er annerledes med det nå. Nå finner man jo alskens små hekседoktorer under hver en liten busk.

- Buskmenn!

Sverd flirte.

- Ja, men de er del av forfallet. De er del av bom-bom musikken og samfunnet som smuldrer. Det er bare føleri, ingen rett tanke, ingen klar linje. Til slutt er det på galehuset med hver av dem, hvis da ikke alle er blitt slik, ville og gale. Nei, sivilisasjonen begynner nok ikke med slike, men ender gjerne med dem. Hvis det da ikke var en liten motkultur blant utrollmenn som satte i verk det hele, da. Noen opposisjonelle intellektuelle blant stråhyttene. Vi får tro det var slik. Men nå er det den motsatte fløyen som er i ferd med å ta igjen. Nå er det bare angst og viljesløshet og rus og faens føleri over hele linjen. Man skal følge instinktene, være spontan. Musikken er et tydelig eksempel på det. Siden etter første verdenskrig er det

bare klang og rytmer og negere igjen. Ingen struktur, ingen rett linje, for å nevne det igjen. Dagens menneske er falt ut av det ordnede fellesskap, i vill fart inn i sin egen navle. Vi som tror på det motsatte må bekjempe det. Og jeg tror at jeg har kjemien på vår side.

Sverd lyttet, unnskyldte seg og spurte etter veien til do. Hun lo og pekte.

38

Da Sverd kom ut fra toalettet sto Marco i entreen. Han vinket på Sverd, og før Sverd fikk tid til å stille spørsmål var den tettbygde mannen i bevegelse nedover i korridoren.

Sverd trakk på skuldrene og fulgte etter. Leiligheten måtte være enorm. Sverd befant seg snart mellom tre kryssende ganger og så seg rundt for å se snurten av Marco. En stemme bak ham røpet at Sverd hadde passert ham. Marcos værelse lå innerst i enda en kort gang, der man måtte passere to dører. Værelset lå i et hjørne, med to spissbuede vinduer på hver vegg. Bokhyller, et skrivebord dekket med papirer. En skinnstol foran et fjernsynsapparat som minnet om en buet solbrille, og en bingeaktig seng mellom skrivebordet og en av bokhyllene.

Sverd så seg rundt i værelset. Her og der hang det diskrete bilder av atletiske unge menn, i antikk stil. Noen plakater fra olympiader, andre kunstfotografier. Et par boksehansker dinglet slitte i et hjørne. Et silkeskjerf lå dandert over dem. «Har du vært idrettsmann, Marco?» Marco snudde seg og spente bicepsen med et friskt smil, «Javisst, jeg var Frogner-mester i bryting. Og jeg bokset. Men du driver vel ikke sport. Det måtte vel være sverdfekting?» Sverd undret på om Tom hadde brukt kunsternavnet hans overfor Marco, og ikke det borgerlige Torsten, og at Marco forsøkte å lage en billig spøk ut av det. «Nei, jeg har aldri gidde å drive sport.»

Sverd så seg rundt på nytt. Bøkene i hyllene var ikke Gilde i farvene. Det var snarere slike bøker som han ble grepet av, med brune lærrygger og gullskrift, innbundet i pergament og krokodiller, en hudmosaikk fra gulv til stukkatur. Sverd nikket anerkjennende og ség mot hyllene da Marco grep ham i armen. Sverd nappet den uvilkarlig til seg, for han avskydde

folk som tok i ham.

«Nå skal du se», sa Marco, og åpnet en skuff i skrivebordet.
«En type som deg vil ha sans for dette.»

Sverd tenkte at Marco kunne være en slik type selv. Marco åpnet et gulbrunt papiromslag: «Det var dette hun snakket om.» Han gav Sverd et fotografi. Det var i sorthvitt, på matt papir, fra filmavisenes tid, og viste en sammenkrøket skikkelse. Skikkelsen lå ved første øyekast under hvit aske, men etter å ha sett nærmere på den måtte Sverd stusse, for selv om han hadde vært fascinert av lik og sett forunderlige kadavere på internett var dette en ny slags dødning, og en ganske ekkel sådan. Skikkelsen satt på huk, med hendene knoklet rundt knærne og hodet i søvn mellom dem. Den så ut som om den var dekket av spindeltev eller mugg, noen fine tråder som gikk over i klaser, en slags hvite reder av ett eller annet ubestemmelig og klebrig. Sverd kikket ned på Marco, som bjeffet i iver. «Dette er en stor arkeologisk oppdagelse, det var dette hun snakket om.»

Hun måtte være Egeberta. «Hvem er han», spurte Sverd, og la fingeren på dødningen. «Det er en mumie, men jeg har mer i mappen, masse», fortsatte Marco. «Kan du latin?» Marco så håpefullt opp mot Sverd. «Litt», svarte Sverd, for han hadde interessert seg for renessansens påkallelser av planetariske ånder. «Dette her, på bildet, er en mumie. Fra Mellom-Amerika. Hun fant ham, sammen med den nazisten.» «Nazist?»

Sverd hadde ikke hørt henne si noe om noen nazist. «Ja, han ble det siden, han var det ikke da.» Marco virket brydd, og fortsatte: «Dette er en arkeologisk sensasjon, men ingen har hatt mot til å komme med det tidligere. Det er et dokument her, et rituale, som hører til. Du er jo satanist, ikke sant?» Marco flirte mot Sverd.

Sverd måtte atter diskutere med seg selv hvorvidt han skulle bekjenne seg til den mangfoldig obskure. Det var så mange som fortalte ham at han var fan av opprørets engel at han måtte like å føle seg som noe nytt i det norske språket, og kunne heller ikke gjøre noe med det, like lite som en homoseksuell kunne forandre på «soper», for det var ikke lenger opp til ham selv å definere begrepet. Om han noensinne hadde hatt det mellom hendene var det nå løpt fra ham. Marco fortsatte: «Jeg vet ikke hvor gammel denne rituelle formelen

egentlig er, for den står på latin, med noen underlige spanske fordreininger innimellom. Det er munker som har skrevet det, og de har krydret det med ord som heller ikke finnes i noe europeisk språk. Denne formelen er todelt: På den ene siden handler det om å drepe og ofre et menneske som en månegud skal ta bolig i. De drepte ham, og så lot de ett eller annet vokse i ham.» «Vokse?» Sverd skjønnte ikke riktig hva Marco mente. «Ja, de dyrket noe i den døde. Planen var først at sjelen hans skulle bindes, som en slags slave.» «Slave?» Nok et begrep. Vokse og slave. «Det som vokste var et hallusinogen. Det var det som kameraten din fikk før han ringte deg og du kom.» Sverd måtte glise. «Noe til dop?» Marco gjorde seg ironisk med sine geberder og snakket mykt: «Ikke dop, kall det ikke det. Dette er en hellig rite. Dette er hemmeligheten bak sivilisasjonen, det er innsiktens droge, de vises saft.» «Og den vokser på et lik?»

«Ja, den gjør det. På en de har ofret. Med en trepanasjon, altså et hull gjennom skalleveggen, midt mellom øynene, og siden forseglet de gravene og møtte de ofredes sjeler i synene.» «På tripp, er det det du mener?»

«Ja, gjennom de drømmer de fikk av drogen.»

Sverd nikket bifallende. Han likte dette. Det var det han alltid hadde ment, at det var ånd på Frogner. Norge var ikke bare fotformsko og Gerhardsen og Stovner. Dette her var tegn på at også Norge hadde sine mysterier, en slags sen, sen renesanse, som var oppstått etter at landet så smått var blitt industrialisert og den fordømte bondestaten var blitt avløst av skapende individer. Og fyren foran ham var en typisk studerkammermunk i en lærd manns celle. Han likte Marco. Marco var en type, en han gjerne skulle snakke mer med. Marco var interessant, belest, hadde perspektiv i tid og rom.

«Jeg føler meg beæret over at du vil dele en slik hemmelighet», bedyret Sverd og så Marco like inn i øynene. «All right. Jeg har oversatt hele teksten. Du kan få den på latin og du kan få den i oversettelse. Jeg har den på diskett også, hvis du vil ha den rett fra maskinen.» Sverd stusset over hva Marco egentlig ville med å gi ham den: «Er dette noe du har avtalt med Egeberta, vet hun om det?» Marco løftet armen til en gestus: «Les selv, så vil du forstå hvorfor jeg gir deg den. Og en ting til: Du må ikke tro at alt det hun forteller deg har noe for seg. Det

derre med at sivilisasjonen oppsto på grunn av narkotika. Det er bare tull, kan du skjønne.» Marco la seg opp til Sverds kinn, så vokalisten kjente duft av mandig etterbarberingsvann, og begynte å hviske da han fortsatte: «Hun er i ferd med å bli skrulle. Hun vaser. Og i dag har hun sagt mer merkelige ting enn på flere uker. Hun vet jo at hun snart skal dø, og er fryktelig gammel. Men hun vil liksom ikke gi seg. Hun nekter å legge seg ned, og jeg innrømmer at hun er seig som et helvete. Men du må ikke tro på en brøkdel av det hun forteller.» Sverd måtte atter stusse. «Men hun har jo vært i Mexico. Og du sier selv at det som dere gav Tom er derfra. Hva skal jeg tro?» Marco grep Sverd i skulderen. «Jeg var der ikke. Så jeg vet ikke. Det var før min tid. Men du må ikke svelge rått det hun sier. Jeg tror ikke at hun ble innviet etter den ritene som jeg nå skal gi deg. Hun har jo lest dette, og det er mulig at hun fikk prøve stoffet. Men ikke tro på alt det andre, på sludderet.»

Sverd kom seg ut av Marcos grep, og Marco gikk frem til den flate computeren og grep musen for å skrive ut sidene. Imens fortsatte han: «Jeg gir deg og kameraten din dette for at dere skal forstå hvor hun har det fra. Hun har ikke opplevd det hun forteller om. Hun har det fra denne teksten som jeg gir deg, bare for at du ikke skal være i tvil om det.»

Sverd sa ingenting. Han trodde ikke Marco. Det virket som om Marco forsøkte å beskytte henne mot en uunngåelig nysgjerrighet, samtidig som hun gav inntrykk av å kunne forsvare seg selv. Hvorfor denne påstanden om at hun var hjelpeløs, hva slags bløff var det Marco forsøkte seg på under påskudd av at hun var gammel? Og Tom hadde vært i ekstase fremdeles da han ringte en i bilen. Marco rakte ham papirene: «Her har du teksten, både på latin og norsk. Nå får du selv gjøre deg opp en mening, om hvorvidt noen kan ha opplevd noe slikt eller ikke. Jeg tror du er fornuftig.»

(...)

58

De minnet mer om hippier enn om svartmetallere. De vugget frem og tilbake, til en musikk som heller ikke var svartmetall lenger, men noe mer langtrukket. Borte var det intenst hvesende, ormekoret, den fresende og raslende gressbrannen fra

helvetets barneskole. Musikken var begynt å dvele. Sverd messet lange ord på et latin som Georg ikke kjente helt igjen, en middelalderlatin fra grimoirene, de gamle svartebøkene tillagt pave Honorius, kong Salomo og andre, med infernalske navn som Asmodeus og Baal. Forsamlingen minnet om en woodstockfestival i en krypt. Georg holdt fremdeles sølvbeget i hånden. Det var vel egentlig et eggeglass. Brygget hadde gjort ham susete, litt ullen i hodet, som om en del av ham ble meget klar og en annen del mistet blodtilførsel, som etter at man hadde vært våken i et travelt døgn.

Noe nappet ham i armen. Han snudde seg, men det var ingen der. Han gikk ut i korridoren. Døren ut til oppgangen var på gløtt, og det var ikke lys ute på trappene. En mann sto rett der ute, så snudde den lange, grå frakken seg, løftet armen og krummet fingeren som for å få Georg til å komme bort til seg. Så var han borte. Som om mørket hadde snappet ham opp. Georg gikk bort, ut i oppgangen. Mannen sto øverst i trappen, og vinket ham til seg på nytt.

En eller annen hadde slukket lyset, men byen kastet neon over gelender og trappetrinn. Georg så seg tilbake og begynte å gå etter mannen. Han undret seg over hvorfor fyren ikke sa noe, dernest over hvorfor han selv ikke greide å si noe. Han ville vanligvis ha sagt noe forlengst, spurt hva fyren ville, ett eller annet, men ikke nå. Mannen beveget seg lett og raskt, og Georg sprang etter ham. Skikkelsen var i en grå kaftan, en regnfrakk, kunstnerkittel eller kjortel. De kom opp til loftet, en smal dørsprekk, og frakkemannen spratt inn gjennom dørsprekken uten at døren rørte seg. Da Georg dyttet døren åpen stirret han inn i en stue i varme farver. Det var det første han la merke til, at farvene var bløte og glødende. De fløt over i hverandre i halvlyset, og gyldne flater skinte frem fra fornemme møbler, skatoller, gyldenlærstoler. Hadde ikke musikken fremdeles vært å høre nedenfra ville ikke Georg ha gått inn, sa han til seg selv, etter å ha sett etter mannen, for det var noe sugende over den mjødvarme stemningen. Gullet fikk lys fra lamper som ikke var å se, det var nesten som om dekorasjonene på gyldenlæret eller beslagene på skatoll og blankvåpen på veggene (et arrangement av sabler dekket den ene vegg) var det eneste som gav værelset lys.

Georg tenkte i et kort øyeblikk at dette bare skjedde sålenge

han var dopet, men så var mannen der igjen. Han smilte der han sto i midten av værelset, og Georg trådte inn på et teppe som fikk ham til å føle skrittene sine som katteaktige, lydløse. Som om han selv var på vei inn i stillheten. For den fyren kunne intet annet være enn et spøkelse. «Spøkelse», sa mannen og pekte triumferende på Georg, som la merke til at den skallete hadde et merke mellom øynene, det kunne minne om et kastemerke, eller et kulehull, men det var ikke det siste heller, dertil var det for tett. Det var sort, sant nok, men det var ikke et hull, uten at Georg kunne avgjøre hva som egentlig gjorde substansen i det som ikke var hullet. Men skapningen hadde ikke substans nok til å unnsnippe en dødeligs tanker. «Du har jo rett i det» lo spøkelset, og fikk ansiktsfarve av flytende sølv før det fortsatte: «Hvem av oss er virkelig?» Georg svarte ikke, for han hadde ingenting å si, men tenkte at dette var et rusproblem, at de hadde gitt ham et hallusinerende stoff i det eggeglasset, som han så tillitsfullt hadde tatt imot fordi det var av sølv, av noe som minnet om julens drammeaftener hos noen venner av foreldrene, som bodde i laftet luksus i åsen. Og når spøkelset kunne lese tankene hans, da var det fordi det var en av tankene hans selv. Så enkelt. En tanke, som trakk ut en tanke av ham selv. Altså en annen tanke, siden den kunne trekke tanker ut av ham. En tanke som ikke fulgte av en annen tanke, men som spilte frem andre tanker. For spøkelset hadde naturligvis laget både seg selv og de varme omgivelsene. Nei, det møblementet der ville ikke Georg vedkjenne seg, det var for drøyt. Det fikk være spøkelsets, eller hallisens hjemmeomgivelser, på gespenstets, unnskyld, tankens regning. En tanke som levde i gyldne, varme tanker.

Som rusproblem betraktet levde det ganske fornemt, måtte Georg innrømme, og plutselig nappet det i armen hans igjen. Akkurat det var en smule ubehagelig, for den armen kunne han kjenne som sin egen, og den var vel ikke bare en tanke, den også, eller så var den kanskje det, nei den nappingen var ekkel. Greit, men det kunne skje i drømme også, at man kjente fantomsmerter og kroppsdeler som ble med i drømmeland, det var bare det at denne nappingen var i strid med Georgs oppfatning av seg selv som skarp. Han var i ferd med å analysere i filler skapningen da den grep ham i ermet og nappet. Georg tok et skritt tilbake, og spøkelset åpnet munnen. Det

var tenner i kjeften på ham, så meget var sikkert. Så snakket det: «Du kan deles i småbiter, du kan pulveriseres, du kan smuldres til atomer.» Georg sa ingenting, men konstaterte at fyren, som sikkert var virkelig til det kjedsommelige, oppførte seg truende. Han var nok ikke en tanke, men del av en spøk som disse svartmetallerne hadde rigget i stand med ham.

Det sa seg selv, de hadde til og med slukket lyset i trappeoppgangen. Ikke et spøkelse, men en spøk. Som fortsatte: «Meg kan de ikke ødelegge, meg kan de ikke utslette, for jeg er hel.» Det var da Georg kjente at han hadde stemmens bruk igjen, og svarte: «Du er ikke helere enn meg.» Spøkelset gliste og holdt Georg i skulderen med et grep som kjentes som en tang. Han dro Georg mot seg, men Georg vred seg løs, kom forbi ham og begynte å finte, sprette frem og tilbake foran langfrakken, som om han skulle ville bryte med den tvilsomt døde, og spøkelset så på ham, mens det urørlig ble stående, og Georg bestemte seg for å gå rundt ham en gang, for å se ham fra alle kanter, bare for å provosere, eller for å fortsette en kamp som spøkelset tross alt hadde yppet til. Men fyren hadde ingen bakside. Ettersom Georg gikk rundt ham var ansiktet hans det samme. Det stirret mot ham, som en roterende fyrlykt uten synlig rotasjon, også da Georg tok runden tilbake, det var det samme hele tiden, og armene hans og de digre hendene hang bare der, hang og slang. «Du er bare et fordømt bilde», brast det ut av Georg.

Spøkelset nikkete, eller, det så slik ut, for Georg kunne ikke helt forestille seg at det hadde halsvirvler, for det kunne vel ikke et bilde ha. «Ja, jeg er et bilde. Og du er drifter og atomer, krefter som sliter deg selv istykker, for du har glemte at du er et bilde, og derfor piler bildene ut av deg som småkryp under en sten.» «Skulle jeg ikke lage bilder?» «Du glemmer at du også bare er et bilde når alt kommer til alt. Husk, når du deler et bilde, da får du to bilder, men da er det ikke samme bildet, og derfor kan du ikke få to bilder av ett. Det som er deg, og bare deg, det kan bare være et bilde, for det er din innerste essens.»

Sto spøkelset der og doserte kunstteori? Georg skulle isåfall gi ham en opponent: «Det finnes ingen essens, alt kan deles i to.» Gespenstet svarte: «Du har delt deg selv opp, du er den som splitter. Du setter deg selv opp mot deg selv, bit for bit.

Du er en morder, som ikke har noen tro på deg selv, på menneskets enhet. Derfor spruter du bilder.» Når han tenkte over det, så var det vanlig at ånder snakket i tåke og dårlige dikt. Inspirerte tekster og bebudelser, han hadde lest noe av det, var alltid opphakkede begreper formet som formaninger, med adresse til de overspente. Men han måtte begynne å tenke på brevet fra Egeberta. Og åndemannen fortsatte: «Har du sett deg selv som et bilde, og sagt, at dette er meg. Dette ene, udelelig meg, bildet som rommer meg og viser alt?»

Georg var nå sikker på at ånden sugde tanker ut av ham, og spilte dem for ham selv. Ordene var typisk Georgs. Han kunne gjerne ha formulert seg på den måten, og slike tanker kunne lett skjule seg blant hans egne. Så brast det ut av mannen uten bakside: «Er jeg noe du tenker, eller er jeg tanken som holder deg fast?» Det var en ren fortsettelse av det Georg hadde tenkt for tre minutter siden, og han visste ikke hva han skulle svare. Han ville helst lukke øynene, men greide det ikke. Som i en drøm, der man ikke helt kommer på å lukke øynene, selv om drømmen er grusom, og når man gjør det likevel, så våkner man. Georg snakket høyt for seg selv: «Du er kanskje hjernen som tenker meg, som produserer meg, eller hva? Min egen hjerne, den lager meg jo, når jeg våkner om morgenen. Og hvis den er i stand til å lage noe så personlig som meg, da må den vel også være enda mer av en person, som selv kan ta form som nettopp en person. Og den kan selvfølgelig lure meg, ved å late som om denne personen ikke har noen bakside, der den står og tenker meg ut, og lager meg samtidig, men jeg må ærlig innrømme at jeg er glad for at hjernen min pleier å være så diskret at den ikke personifiserer seg for meg i tide og utide, slik den gjør det i form av deg nå.» Da Georg var ferdig med å snakke grep han seg i at nå hadde han snakket så lenge at spøkelset burde ha forduftet, at samtaler mellom menneske og spøkelse aldri var lange, skjønt jo, det skjedde av og til, og så fikk man vite at den man nettopp hadde snakket med i lysthuset hadde vært død i tre år. Spøkelset så ondskapsfullt på ham: «Vi skal snart sees igjen. Og da skal du ha greid å beskrive deg selv i ett bilde. Men du får ikke lov til å male det. Bildet skal rommes av ett eneste ord.» Georg måtte tenke for å forstå hva han mente: «Og hva om jeg ikke gidder det, om jeg ikke greier å formulere meg

selv i ett eneste ord, som du sier?» Spøkelset pekte på sablene på veggen: «Da skal du bli som en flokk småfugler som har drukket noe sterkt og forsøker å suge blod av sine egne bryst og slite hverandre i biter.»

Georg så for seg disse fuglene, som nattergaler med det røde blodet på de sorte brystene, usle kjøttslintrer mellom tarmer på sølete bakke: «Spøkelse, hvem er du?» Da gliste mannen, men øynene hans smilte ikke, de hørte til en ulvs depresjon, og mannens hånd steg mot pannen med en lang, tykk finger som grov seg inn mellom øynene i pannens hull.

Så lo spøkelset, en brakende latter, som dundret nedenfra, det var bruset fra en gitar, en lang streng avbrutt av et høyta-lerbrøl, stemmen til Sverd, og så ble rommet mørkt, klin sort. Georg snudde seg, famlet til han kom til et dørhåndtak som han måtte dra godt i, for så å komme ut til en smal baktrapp, som førte ned i et avlangt værelse.

www.valforlag.com